

den danske stat eller danske humanitære organisationer, og til at bevare deres pensionsanciennitet ved indtræden i den danske stilling, alt mod indbetaling af den oprindelige pensionsydelse?"

Edel Saunte: Vi står jo nu forhåbentlig over for en væsentlig udvidelse af vor hjælp til udviklingslandene; men hvis denne hjælp skal være effektiv, vil det utvivlsomt være nødvendigt, at mange mennesker, de såkaldte eksperter, kommer ud til udviklingslandene og udfører arbejdet dér, idet denne form efter min opfattelse er væsentlig bedre, end det er at kalde folk fra udviklingslandene her til landet til uddannelse. Men hvis vi sender folk ud, vil det i stor udstrækning blive mennesker, som enten er statstjenestemænd eller kommunale tjenestemænd. Jeg er klar over, at jeg ikke kan rette forespørgsel til den højtærede finansminister om de kommunale tjenestemænd, og jeg vil derfor holde mig til statstjenestemændene.

Vil det være muligt for finansministeren enten gennem lovændring eller gennem ændring af praksis at løse problemerne med disse menneskers pensionsforhold? Vi har jo erfaring for, at de kvinder, som er sendt ud som oversygeplejersker eller sygeplejersker til Koreahospitalet, ikke får ret til pensionsanciennitet for den periode, de har været ude i, ikke bevarer ret til pension i denne periode og heller ikke har nogen mulighed for mod at indbetale deres pensionsbidrag at bevare pensionsancienniteten. Jeg forstår, at der har været en sådan sag fremme både i finansministeriet og i lønningrådet, der ikke har ment at have hjemmel til at ændre dette. Men jeg synes, at hvis vi virkelig skal give effektiv hjælp til udviklingslandene, må vi sørge for, at de mennesker, vi sender ud, er dækket for den risiko, der er forbundet med deres udsendelse, og ikke bliver dårligere stillet, når de kommer hjem, hverken i ansættelsesretning eller pensionsretning, og jeg vil gerne spørge den højtærede minister, om det ikke er muligt at finde en løsning på dette problem.

Finansministeren (Kjeld Philip): I anledning af det ærede medlems spørgsmål

finder jeg grund til først at nævne, at der jo efter tjenestemandens lovens regler er adgang for en tjenestemand til uden at opgive sin tjenestemandsstilling midlertidigt at træde uden for nummer i denne stilling. Efter bestemmelsen i tjenestemandens loven kan styrelsen give tjenestemanden en sådan tilladelse til at træde uden for nummer i et tidsrum af indtil 3 år. I den tid, hvor tjenestemanden er uden for nummer, bevarer han den pensionsmæssige status, han allerede havde erhvervet, men efter lovens regler medregnes tiden ikke i ancienniteten.

Der er dog praksis for, at der ved særlig bestemmelse på normeringsloven kan tilvejebringes hjemmel dels for en forlængelse af 3 års perioden, dels for, at den tid, tjenestemanden står uden for nummer, medtages i anciennitetsmæssig henseende. Gennem en lang årrække er der på normeringslovene tilvejebragt bestemmelser af denne art, især i tilfælde, hvor tjenestemanden her i landet har påtaget sig særlig tjeneste inden for det offentlige, men også hvor den pågældende har virket uden for landets grænser, f. eks. under internationale organisationer. Man har ved afgørelsen af, hvorvidt sådanne ordninger burde søges tilvejebragt, lagt vægt på, om de økonomiske forhold, hvorunder den pågældende tjeneste blev udført, var så gunstige i forhold til tjenestemandsniveauet, at det ikke kunne anses for rimeligt, at den sædvanlige tjenestemandsstatus i anciennitetsmæssig henseende blev opretholdt under fraværet.

Det forekommer mig naturligt, at der fortsat lægges vægt på disse forhold; men det vil naturligvis i de konkret foreliggende tilfælde komme til at bero på et skøn, om der er sådanne lønmæssige fordele forbundet med den fremmede tjeneste, at dette med rimelighed bør tages i betragtning.

Jeg kan tilføje, at alle forslag om anciennitetstildeling på det anførte grundlag bliver forelagt statens lønningråd til udtalelse; og efter hvad der er oplyst for mig, har der hidtil fra alle sider i rådet været enighed om de nævnte principielle synspunkter.

Jeg må alt i alt mene, at den lovgivningsmæssige ramme er så smidig, at alle berettede hensyn kan imødekommes.